

Psychotechnický ústav se později přejmenoval na **Ústřední psychotechnický ústav** (1932–1938) a vznikla při něm Ústřední poradna pro volbu povolání v Praze. K tehdejším spolupracovníkům patřili především K. LÖRSCH, V. FORSTER (viz kapitola Klinická psychologie), J. VÁŇA, fyziolog E. BENA a také autoři první rozsáhlé příručky o správné volbě povolání (1925) J. LANCOVÁ, O. ŘÍHA, C. STEJSKAL a F. ŠERACKÝ. Odbornou kulminací vývoje oboru v Československu bylo uspořádání VIII. mezinárodního kongresu pro psychotechniku v roce 1934 v Praze. Od 1938–1947 se pracoviště jmenovalo **Ústav lidské práce** a jeho práce byla silně ovlivněna výraznou osobností ředitele Jana Doležala.

J. Doležal – ředitel Ústavu lidské práce v Praze

Jan Doležal (1902–1965) byl ředitelem Ústavu lidské práce v Praze. Tam se vyškolila celá řada významných českých psychologů. Později působil jako profesor experimentální a užití psychologie, vedoucí katedry psychologie a Psychologického ústavu UK v Praze a předseda Československé psychologické společnosti. Byl zaměřen na psychologii práce (zejména výkonnost), užitou psychologii a experimentální výzkumné metody (viz též kapitola Pozornost).

Jan Doležal měl bystrý, kritický, analyzující intelekt. Byl schopen rozčlenit složitý problém a vystihnout v něm to podstatné. Vynikal jako organizátor a metodolog, technicky a matematicky erudovaný. Úspěšně spojoval teorii s požadavky praxe.

Ústav lidské práce pokračoval v letech 1947–1951 v činnosti jako **Československý ústav práce**. Jak praktické, tak teoretické úkoly a výzkumy se týkaly z větší části výběru zaměstnanců a pracovníků průmyslu i dopravy, poradenství pro volbu povolání, výběru středoškolských studentů. Využívání těchto služeb stále přibývalo.

Československý ústav práce v Praze s pobočkou v Bratislavě zažil i neveselé chvíle. Od konce roku 1948 se jednalo o jeho eventuálním zrušení. Roku 1951 období československé psychotechniky skutečně skončilo. Ústav byl zrušen vládním